

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ΄.

Η ΘΕΟΤΗΣ

Κατὰ τὴν Ἐσωτερικὴν Φιλοσοφίαν ἡ Θεότης ὄχι μόνον ὑπάρχει ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἄλλο πράγματι ὑπάρχει πλὴν αὐτῆς, ἡ δὲ μελέτη τῶν ιδιοτήτων αὐτῆς ὄχι μόνον εἶνε μελέτη ἐξ ἧς καὶ μόνης προκύπτει γνῶσις ἀνταξία ἐπιδιώξεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιδίωξις αὐτῆς εἶνε προσιτὴ εἰς ὅλους ἀρκεῖ νὰ γίνεται ἀνεξάρτητος ὠρισμένης τινος ἐξωτερικῆς διατυπώσεως καὶ νὰ διευθύνεται παντοῦ ὅπου ἡ μορφή δύναται νὰ ἐξαγγέλλῃ τὴν οὐσίαν. Ἐντεῦθεν πάντα τὰ συστήματα θρησκευτικὰ καὶ φιλοσοφικὰ εἶνε ἄξια ἐρεῦνης ἐφ' ὅσον ἐν αὐτοῖς ἐπιζητεῖται τὸ πνεῦμα. Πᾶσαι αἱ θρησκείαι καὶ πᾶσαι αἱ φιλοσοφίαι ἐν τῷ βάθει αὐτῶν κρύπτουσι κοινὴν θεωρίαν ὅτι ἡ Θεότης εἶνε ἐνιαία καὶ δίφυλος. Εἶνε μία καταστατικῶς δι-

φυλος δὲ δυναμικῶς. Θεότης πράγματι εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνθρωπότητος ὅπερ ἐφ' ὅσον ἐμφανίζεται εἰς τὸ ἄτομον ἐν τῇ διφύλῳ αὐτοῦ φύσει καθιστᾷ αὐτὸ εἰκόνα θεοῦ. Πᾶς ὅστις κατορθώσῃ καὶ διαισθανθῇ τὴν ἐσωτερικὴν ἑαυτοῦ φύσιν, τὴν παράδεισον τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ τετρακτύος, θ' ἀναγνώσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην χωρὶς καὶ ἔγῃ ἀνάγκη ἐξωτερικῶν ἀποδείξεων, θὰ ἴδῃ αὐτὴν ἰδίῳ ἔμφρασι, θ' ἀκούσῃ αὐτὴν ἰδίῳ ὡσὶν ὡς τὴν εἶδε καὶ τὴν ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἰωάννης, ὁ Παῦλος καὶ ἄλλοι. Ἡ ἀντίληψις αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν ἐν οὐρανοῖς ζωὴν καὶ ἐπιτυγχάνεται ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς συνυπάρξεως ἀδροῦ νοῦς καὶ ἀγνῆς καρδίας. Ἡ γνώσις ἣν ἐπιτυγχάνει, μετουσιῶ αὐτὸν, ἐλευθεροῖ αὐτὸν διότι ἀποκαλύπτει αὐτῷ ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ὀλβιότητα κεῖται ἐνδόν καὶ δεσπόζει τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν. Διὰ τὸν οὕτω ἐλευθερούμενον δὲν ὑπάρχουν μυστήρια ὅπως διὰ τὸν γινώσκοντα ἀστρονομίαν δὲν εἶνε μυστήριον ἢ ἐναλλαγὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ὁ σχηματισμὸς τοῦ

ἔτους καὶ αἱ φάσεις τῆς σελήνης. Μυστήρια μόνον ὑπάρχουν διὰ τὸν συγγέοντα τὰ ἔσω μετὰ τῶν ἔξω. Αἱ ἐκκλησῖαι αἵτινες ἀποδίδουσιν εἰς τὰ εἰδῶλα τὴν σημασίαν τὴν ἔδει νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὸ νόημα αὐτῶν, δημιουργοῦσι μυστήρια ἀκριβῶς ὡς οἱ ἀπαίδευτοι ἐκλαμβάνουσι, φερ' εἰπεῖν, τὴν κίνησιν τῆς Γῆς ὡς κίνησιν τοῦ Ἡλίου ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν Ἐπιστήμην. Μυστήρια ἀρχικῶς ἐκλήθησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἐσωτερικῆς Φιλοσοφίας καθόσον αὗται κεῖνται εἰς τὸ βάθος—εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πρὸς ὃν οὐ μόνον δὲν συγκρούονται ἀλλὰ καὶ συνάδουσιν, ἀποκαλύπτονται δὲ μόνον εἰς τὸν ἔχοντα τὴν νόησιν ἢτοι τὴν διαίσθησιν ἀνεπτυγμένην, ἄλλως πρέπει νὰ ἐπιζητηθῶσι διὰ τῆς ταλαιπωρήσεως, τῶν πειραμάτων καὶ τῆς ἐπαγωγικῆς λογικῆς. Ἐκλειπούσης τῆς διαίσθησεως δὲν μένει ἄλλη αὐθεντία εἰμὴ ἡ πειραματικὴ ἐπιστήμη εἰς τὴν πᾶς ἔμφρων ἄνθρωπος δέον νὰ περιορίζηται μέχρις οὗ ἀναπτύξη τὸ ὄργανον τῆς ἐνδοτέρας νοήσεως.

Ἡ πειραματικὴ ἐπιστήμη εἰσῆλθεν εἰς στάδιον νέου φωτὸς τελευταίως ἀφ' ἧς τὰ δι' ὑπνωτισμοῦ πειράματα ἀπέδειξαν τὴν διττότητα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Εἶνε ἀληθές ὅτι οἱ ἐπιστήμονες τὴν διττότητα ταύτην θεωροῦσιν ὡς ὑπόθεσιν ἐξηγοῦσαν πάντα τὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα μέχρι τοῦδε καὶ ὑπολείπεται κᾶτι τι ὅπως ἀναγράψωσιν αὐτὴν ὡς ἀξίωμα. Ἡ διαίσθησις ὅμως πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῆς ἐκ δύο διακεκριμένων στοιχείων συστάσεως τοῦ νοῦ ὄχι μόνον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἀλλὰ καὶ τοῦ σύμπαντος ὡς μιᾶς ἐνότητος. Τὸ διφυές τοῦτο τῆς διανοίας τοῦ σύμπαντος, τουτέστι τῆς θεότητος ἦτο κατάδηλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνόσω αὕτη εἶχε τὴν διαίσθησιν αὐτῆς ἀκμαίαν. Ἀποβαλοῦσα ὅμως τὸ ὄργανον τοῦτο ὡς ἐκ τῆς προτιμήσεως τοῦ γράμματος καὶ τῶν ἐξωτερικῶν συμβόλων, ἀπεκλείσθη τοῦ προνομίου τούτου. Μὴ συμβαδίζουσα δὲ μετὰ τῆς θετικῆς ἐπιστήμης ἐξέπεσε κατωτέρω αὐτῆς καὶ περιῆλθεν εἰς παντελεῖ ἀχρηστότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ΄.

Η ΓΥΝΗ

Ὅπως ἡ διαίσθησις λειτουργήσῃ πρῶτος ὄρος εἶνε ἡ ἀναγνώρισις τῶν δύο ἐν τῇ φύσει στοιχείων, τοῦ ἀρρενος καὶ τοῦ θήλεος, ὧν ἡ διηνεκῆς σύζευξις καὶ ἰσορροπία ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν. Ὁ παραγνωρίζων τὸν νόμον τοῦτον τίθεται ἐκτὸς τῆς ζωῆς, ὡς ἐκτὸς τῆς ζωῆς ἐτέθη ἡ ἐκκλησία ἀφ' ἧς παρεγνώρισε τὴν σημασίαν τοῦ θήλεος, ὡς ἐκτὸς τῆς ζωῆς ἐτέθη ἡ κοινωνία ἀφ' ἧς καθυπέταξε τὴν γυναῖκα. Σήμερον, κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ὅτε ἡ ἀνύψωσις τῆς γυναικὸς ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἀνατέλλει ἡ προσδοκία τῆς ἐπανόδου τῆς Κοινωνίας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδον. Ἡ ὑποτίμησις τῆς γυναικὸς ὑπῆρξε τὸ μέγα σφάλμα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πᾶσα ἡ ἐξωτερικὴ φιλο-

σοφία τοῦ παρελθόντος χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ πλημμελήματος τούτου. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μολονότι διησθάνθησαν ὅτι σκοπὸς καὶ τέλος τοῦ σύμπαντος εἶνε ἡ παραγωγή τοῦ ιδεώδους ἀνθρώπου—τοῦ ἐν ἀρμονίᾳ ἔχοντος τὸν Νοῦν καὶ τὴν Καρδίαν—ὑπῆρξαν ἀμφότεροι ἀτυχεῖς ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς Γυναικὸς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Ἄντι νὰ ἰδῶσιν ἐν αὐτῇ τὸν ἕτερον ἐκ τῶν δύο μεγάλων παραγόντων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρμονίας, ὁ μὲν Πλάτων κατεφρόνησεν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἐπίδρασις τῆς διδασκαλίας του διέγραψε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐχαρακτήριζε τὴν Γυναῖκα ὡς ὄν μὴ τελειωθὲν ὑπὸ τῆς Φύσεως ὡς ἀτυχὲς πείραμα παραγωγῆς ἀνθρώπου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος πολλάκις ἐξέφυγε τῆς πνευματικωτέρας ἐπιδράσεως περιπεσῶν εἰς ἐπιρροὴς ἐξωτερικωτέρας. Ἐν τοιαύταις στιγμαῖς ὑπετίμα τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς διδάσκων ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ὑποτεταγμένη εἰς τὸν ἄνδρα. Ἐκ τῶν στιγμιαίων τούτων ἀποπλανήσεων τοῦ Παύλου ἐπή-

γασεν ἡ ἐκκλησιαστικὴ καθιέρωσις τῆς ὑποδου-
 λώσεως τῆς Γυναικὸς ἐνῶ ἐὰν κατίσχυον αἱ ἐσω-
 τερικώτεραι ἐμπνεύσεις τοῦ Παύλου — αἱ ἐμ-
 πνεύσεις τοῦ Ἰησοῦ — πᾶσα ἡ δράσις τῶν μετα-
 γενεστέρων χρόνων θὰ διηυθύνετο οὕτως ὥστε
 νὰ προκύψῃ ἡ πνευματικὴ τελειότης ἧς ἡ γυναι-
 κεία φύσις εἶνε κατ' ἐξοχὴν δεκτικὴ. Διότι ἡ ἀρ-
 τία γυνή εἶνε φύσεως συγγενοῦς πρὸς ὅ,τι ἀγνὸν
 καὶ εὐγενές καὶ ὡς τοιαύτη εὐρίσκει ἡδονὴν ἐν
 τῷ αἶρειν τὸν ἄνδρα εἰς ὀρίζοντα ὑψηλότερον καὶ
 πνευματικώτερον ἀντιδρῶσα πρὸς τὴν ἐπὶ τὰ
 ἔξω τάσιν αὐτοῦ. Τὰ ἴχνη τῶν ἀρχαίων ἀκολου-
 θοῦντες οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠμιλλῶντο
 πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ κατὰ τῆς Γυναικὸς ἐκστρα-
 τεΐᾳ καὶ ἐκήρυττον ὡς ἐξαχρείωσιν πᾶσαν πρὸς
 τὴν γυναικᾶ συνάφειαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστο-
 ρία ἔκτοτε φέρει τὸ στίγμα τοῦτο καὶ οὔτε ἡ ὀρθο-
 δοξία οὔτε ὁ καθολικισμὸς οὔτε ὁ προτεσταντισμὸς
 ἔγνωσαν νὰ διίδωσι τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς ὡς
 τοῦ πολυτιμωτέρου τῶν δύο παραγόντων τῆς
 ἀνθρωπίνης τελειότητος. Ἡ ἰσλαμισμὸς ἀρχίσας

τὸ στάδιον του ὑπὸ ὑγιεῖς ἐμπνεύσεις παρέσχεν ἐπὶ στιγμὴν ἐχέγγυα ἐξουδετερώσεως τῶν ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν φιλοσόφων, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεσμάτων εἰς τὴν Κοινωνίαν. Δυστυχῶς ὁμως ἀφ' ὅτε οὗτος ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ, συνάψας γάμον μετὰ πλουσίας γυναικός, ἐπέδωκε ὅλως εἰς τὰς ὑποβολὰς τοῦ ἐξωτερικισμοῦ, ἀπετέλεσε συναυλίαν μετὰ τῶν ἄλλων πρὸ αὐτοῦ ἐπιδράσεων. Ὁ δι' αἱματοχυσίας προσηλυτισμὸς προέκυψεν ὡς δόγμα παράλληλον πρὸς τὸ δόγμα τῆς δι' αἱματοχυσίας τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ἀκατάσχετος συνέπεια τοῦ ἐξωτερικισμοῦ τούτου ἐπῆλθε καὶ τῆς ὀθωμανίδος ὁ ὑποδρασμός.

Οὐδεμία κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶνε ἐφικτὴ πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἡ Γυνή εἰς τὴν περιωπὴν τῆς. Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶνε ἀντανάκλασις τῆς αἰωνίας Δικαιοσύνης. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἰσορροπία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη Κοινωνία ἐπιζητοῦσα τὴν ἰσορροπίαν αὐτῆς διὰ τῆς ἰσοτιμῆσεως τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἔπρατ-

πεν ἢ ὅτι θὰ ἠκολούθει τὸν αἰώνιον νόμον τῆς
 ἰσορροπίας τῶν δύο τούτων στοιχείων ἐν τῇ φύσει.
 Ἡ πλάστιγγ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἣν
 συμβολίζει ἐν τῷ στερεώματι τὸ σημεῖον τοῦ
 Ζυγοῦ, ἔργεται μετὰ τὴν ἀνάβασιν τῆς Παρθένου
 εἰς τὸ ζενίθ. Ἡ Παρθένος ὀλοὲν ἀναβαίνει· ἡ
 Πλάστιγγ ἔσον οὐπω θὰ προκύψῃ. Εὐρισκόμεθα
 εἰς τὸν Αὐγουστον μῆνα τοῦ Μεγάλου Ἑτους,
 ὅτε ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου διαδέχεται τὸν
 ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, καὶ ὁ ἀστερισμὸς τῆς
 Πλάστιγγος τὸν τῆς Παρθένου. Ἡ μεταμόρφωσις
 τοῦ πολιτισμοῦ μας εἰς ἀνθρωπισμὸν εὐρηται ἐπὶ
 θύραις ὀλοὲν ὅτε τὸ κράτος τῆς βίας διαδέχεται
 ἡ ἐξάγνισις καὶ ἔξαρσις τῆς Γυναικὸς ἀποτελοῦσα
 τὸ ἕνδριον ζήτημα τοῦ αἰῶνος, καὶ ὅτε ἡ βασι-
 λεία τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἐλεύσεται ὡς
 συνέπεια. Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μεταμόρ-
 φωσιν τοῦ Σωτῆρος κατὰ τὸν Αὐγουστον· ἤχιστα
 ὁμως ἐννοεῖ τὴν σημασίαν τῆς ἐορτῆς ταύτης.